

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งที่เปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง ร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณเขตปลอดภัยในราชการทหารแห่งกองทัพอากาศ
ในท้องที่อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร และอำเภอลำลูกกา
จังหวัดปทุมธานี พ.ศ.

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๔) ได้พิจารณาร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณเขตปลอดภัยในราชการทหารแห่งกองทัพอากาศ ในท้องที่อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร และอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี พ.ศ. ๒๕.. ซึ่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งมาโดยหนังสือที่ ๑๑๑๔๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ แล้ว ปรากฏว่าร่างพระราชกฤษฎีกานี้ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พุทธศักราช ๒๕๓๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ตระหนักอย่างชัดแจ้งว่า เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว การยอมเป็นว่าบุคคลที่อาศัยในเขตกำหนดขึ้นนี้จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขกำหนดไว้ในมาตรา ๕ และมาตรา ๖

เมื่อได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกายอมรับว่า ร่างพระราชกฤษฎีกานี้ไม่เกินอำนาจที่พระราชบัญญัติให้ไว้แก่เจ้าหน้าที่ทหาร แต่เนื่องจากข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า มีบุคคลเป็นจำนวนมากได้อาศัยหรือเป็นเจ้าของที่ดินอยู่ในเขตใหม่นี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงได้แต่จะให้คำแนะนำว่า กรรณสิทธิและการใช้สิทธิต่าง ๆ อันเกิดจากกรรณสิทธิตามที่รัฐธรรมนูญ (มาตรา ๒๙) ให้หลักประกัน และมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๔ (ลักษณะ ๒) นั้นต้องได้รับความเคารพอย่างเต็มที่ คณะกรรมการกฤษฎีกาไม่สงสัยเลยว่าเจ้าหน้าที่ทหารได้ปฏิบัติเช่นนั้นอยู่แล้วในบรรดากรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตทหารทำนองเดียวกันนี้ที่ได้ออกมาก่อนแล้ว ทั้งนี้ รวมทั้งสิทธิที่บุคคลดังกล่าวจะรักษาและบำรุงสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วก่อนวันใช้พระราชกฤษฎีกา การเพาะปลูกต้นไม้ สิทธิที่จะซ่อมแซม (โดยไม่ร้องขอทำการขยาย) สิ่งปลูกสร้างที่มีอยู่แล้ว เสรีภาพตามปกติที่จะผ่านเขตปลอดภัยเข้าไปในหรือออกไปจากที่ดินของตนโดยไม่มีการห้าม และประการสุดท้ายอันสำคัญก็คือ เสรีภายในอันที่จะต้อนรับบุคคลใด ๆ ซึ่งมีเหตุอันสมควรและไม่มีเหตุควรระวังสงสัยให้เข้ามาพบในที่ดินและบ้านเรือนของตนตามพิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖

อีกนัยหนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นในทางกฎหมายว่า การจำกัดกรรณสิทธิหรือการใช้กรรณสิทธินั้นเป็นการแน่นอนว่า อาจกระทำได้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(หมายความว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘) แต่ก็ต้องอยู่ภายในขอบเขตของบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นอย่างเคร่งครัด

คณะกรรมการกฤษฎีกาใครที่จะกล่าวว่า ในเรื่องนี้ก็ได้พิจารณาพระราชบัญญัติว่าด้วยเขตปลอดภัยในราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ แล้ว รู้สึกว่าพระราชบัญญัติที่กล่าวนี้ค่อนข้างจะสั้นและไม่บริบูรณ์ เพราะได้ตรขึ้นในสมัยก่อนอันน่าจะยังมองไม่เห็นจำนวนและความสำคัญของเขตปลอดภัยเหมือนดังในสมัยปัจจุบันซึ่งความต้องการใหม่ๆ มีมากไม่เฉพาะแต่เพียงเพื่อการสนามบินเท่านั้น กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ในประเทศอื่นๆ มีข้อความละเอียดและชัดเจนกว่านี้ เพื่อประโยชน์ของเจ้าหน้าที่ทหารและผู้ที่อยู่ในเขตทหารทั้งสองฝ่าย เป็นต้นว่า ในเขตปลอดภัยนั้นเอง โดยทั่วไปได้แบ่งเป็นตอน ๆ เพื่อแบ่งเขตย่อยออกไปอีกเป็นสองหรือสามเขตและวางข้อจำกัดแตกต่างกัน กล่าวคือ มีการเข้มงวดกวดขันมากน้อยกว่ากันแล้วแต่ที่ตั้งและความสำคัญของเขตย่อยนั้น ๆ ในทัศนะของทางการทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อบังคับหรือข้อห้ามเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือบุคคลในเขตย่อยแต่ละเขตหาเหมือนกันไม่ การเข้มงวดกวดขันย่อมเพลาลงในที่ ๆ ไม่น่าจะเกิดอันตรายแก่กิจการของทหารที่ว่านี้รวมถึงสัมภาระต่าง ๆ ซึ่งอนุญาตให้สร้างทางผ่านหรือออกไปจากเขตย่อยนั้นด้วย

การที่จะบัญญัติไว้ในกฎหมายถึงความรับผิดชอบและความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ทหารในกรณีที่มีการบังคับให้เรืออนทำลายนั้น ย่อมเป็นการสำคัญไม่น้อย และในกรณีเช่นนี้สำหรับในยามสงบศึกกับในยามสงคราม ฯลฯ ย่อมมีข้อแตกต่างกัน

อย่างไรก็ดี คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวมาให้ด้วยแล้ว

ลงชื่อ ส. วินิจัยกุล
(นายเสริม วินิจัยกุล)
เลขาธิการฯ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๔๙๕